

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/225/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715201791
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5715201791.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ J. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. Q. R., 2/ D. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Obec Q. R., 3/ E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. R., ul. J. č. XX/X, o zaplatenie sumy 2.954,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 16C/74/2015-154 zo dňa 27. januára 2017, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaní 1/, 2/, 3/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 16C/74/2015-154 zo dňa 27.01.2017 žalobu zamietol. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu domáhal voči žalovaným 1/,2/ a 3/ uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 2.954,53 eur s úrokom z omeškania v sume 140,63 eur a úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 2.954,53 eur od 06.02.2013 do zaplatenia. Podaním doručeným súdu dňa 02.01.2017 pred otvorením prvého pojednávania zobral žalobca žalobu voči žalovaným čiastočne späť, a to v časti o zaplatenie sumy 1.500 eur s príslušenstvom. V nadväznosti na tento dispozitívny úkon žalobcu súd uznesením č. k. 16C/74/2015-152 zo dňa 27.01.2017 konanie v časti, ktorej sa týkalo čiastočné späťvzatie žaloby zastavil.

Súd zo skutkových tvrdení a listinných dôkazov zistil, že žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli dňa 17.09.2004 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 0351997420, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 4.979,09 eur (150.000,- Sk) s úrokovou sadzbou 10,30 % ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úveru, splatným v deň podpisu zmluvy, s poplatkom za správu úveru vo výške 1,33 eur (40,- Sk) mesačne, so splátkami úveru 68,71 eur (2.000,70 Sk), splatných k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky dňa 20.10.2004 a poslednej splátky dňa 20.09.2014. Žalovaný 3/ uzavrel ako ručiteľ dňa 17.09.2004 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom dohodu o ručení. Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 13.12.2012 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CAE, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky subjektu Slovenská sporiteľňa, a.s. proti žalovaným 1/ a 2/ zo zmluvy o úvere, ktorú skutočnosť oznámil postupca žalovaným podaním zo dňa 18.12.2012. Z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávky vyplýva, že pohľadávka, ktorá bola postúpená na postupníka bola ku dňu postúpenia v sume 5.781,60 eur, počet dní omeškania so

splácaním bol 1.178, úroková sadzba 11,35 %, mesačná splátka 80,81 eur a posledná úhrada bola realizovaná dňa 13.05.2011 v sume 130 eur.

Následne súd citoval ustanovenia § 3 ods. 1, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, § 502 ods. 1, 2, § 503 ods. 1, 2, § 504 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom od 01.04.2015, § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o splátkovom úvere, § 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z. z., § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Súd dospel k záveru, že medzi bankou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na jednej strane vystupovali fyzické osoby - spotrebiteľia, ktoré pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania (žalovaní 1/ a 2/). Na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, banka, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Záväzkový vzťah, ktorý vznikol na základe tejto zmluvy vyhodnotil súd ako vzťah občiansko-právny, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa spravuje príslušnými ustanoveniami zák. č. 258/2001 Z. z. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá sa radí medzi absolútne obchody a posudzuje sa podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Normy obchodného práva sú preto použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka, prípadne keď sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, a to napriek tomu, že sa jedná o zmluvu, ktorá bola podpísaná ešte pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka, vykonanou zák. č. 102/2014 Z. z., ktorá definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy a vzťahy s nimi súvisiace.

Po posúdení hlavného záväzkového vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere sa súd primárne zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 13.12.2012 zmluvu o postúpení pohľadávok s bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve, ak je dlžník v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní s plnením postupovanej pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre zákonné postúpenie bankovej pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Toto ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. V konaní bolo preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovaným, že došlo k postúpeniu pohľadávok, ktoré mala voči nim, nebolo však hodnoverne preukázané, že pred postúpením týchto pohľadávok boli žalovaní vyzvaní na úhradu pohľadávok. Postupované pohľadávky neboli v čase podpísania zmluvy o postúpení pohľadávok v celom rozsahu splatné, nakoľko neuplynul deň konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že úver nebol v čase postúpenia v celom rozsahu splatný, splatnými boli len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní. V konaní nebolo preukázané, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. úver jednorázovo zosplatnila, prípadne že by využila iné právo pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka (napr. odstúpenie od zmluvy, výpoveď), v dôsledku čoho by došlo k splatnosti celého záväzku. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil žalobca až po tom, čo predmetnú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudol a to listom zo dňa 06.02.2013. Preto Slovenská sporiteľňa, a.s. mohla inému subjektu postúpiť iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedala nesplácanému dlhu. Skutočnosť, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splácaním dlhu dlhšie ako rok, nezbavila banku povinnosti pred postúpením pohľadávky doručiť priamym dlžníkom, ktorí majú v spore postavenie žalovaných 1/ a 2/ výzvu na plnenie pohľadávky, ktorú mala banka v úmysle postúpiť a následne preveriť skutočnosť, či sú dlžníci so splácaním svojho splatného dlhu v omeškaní dlhšie ako 90 dní odo dňa, odkedy im bola predmetná výzva na úhradu dlhu v nej uvedeného doručená. V tomto konaní bola síce existencia písomnej výzvy predpokladanej ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách tvrdená, bola však predložená len výzva zo dňa 19.10.2005, podľa obsahu ktorej ku dňu 19.10.2005 bol dlh žalovaných 6.500 eur

(prípadne 7.500 eur, uvedené nie je zrejmé, nakoľko žalovanému 1/ bola oznámená iná suma omeškanej čiastky ako žalovanému 3/), ktorá však bola vzhľadom na časové súvislosti neaktuálna, keďže od tohto dňa boli zo strany žalovaných realizované platby v prospech postupcu presahujúce túto dlžnú sumu tak ako vyplýva z histórie splácania úveru (dňa 23.11.2005 bola uhradená suma 2.059,- Sk, dňa 28.11.2005 suma 6.189,40 Sk, atď.). Rovnako tak súd vyhodnotil ako neaktuálnu aj výzvu zo dňa 25.11.2008, podľa obsahu ktorej ku dňu 31.10.2008 bolo splácanie pohľadávky v omeškaní vo výške 6.816,60 Sk s príslušenstvom, pričom aj po realizácii tejto výzvy bola prevažná časť tejto pohľadávky uhradená. Preto postúpiť bolo možné len jej neuhradenú časť (vykonaním prepočtu súd zistil, že do dňa 19.06.2009 uhradili žalovaní celkovo 770,52 eur, pričom ku dňu 31.10.2008 bol dlh 226,27 eur a do dňa 19.06.2009 boli povinní uhradiť celkom 707,24 eur). Okrem uvedeného súd konštatoval, že výzva na úhradu pohľadávky adresovaná žalovanému 2/, predložená nebola a zároveň nebolo preukázané, že výzva adresovaná žalovanému 1/ bola žalovanému 1/ skutočne aj zasielaná. Súd tak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal v konaní doručenie výzvy na zaplatenie žalovanej pohľadávky žalovanému 1/ a 2/ v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe uvedeného konštatoval, že vzhľadom na to, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pričom v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky bol názoru, že postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo v rozpore so zákonom o bankách, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky. S poukazom na tento záver súdu nebolo možné považovať žalobcu za osobu aktívne vecne legitimovanú. Vzhľadom na uvedené žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zamietol v celom rozsahu, a to aj prihladnuc na rozhodovaciu prax súdov vyššieho stupňa.

Nad rámec uvedeného súd uviedol, že žalobe nebolo možné vyhovieť ani z dôvodu rozporu skutkových tvrdení s obsahom predložených listín, keď zistil, že žalobca si uplatnil v konaní mesačné splátky v sume 68,71 eur, vyplývajúce z predloženej zmluvy o splátkovom úvere, avšak z predloženej prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok vyplývalo, že splátky boli v sume 80,81 eur. Rozpor bol aj v časti týkajúcej sa úrokov z úveru, keď zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýval úrok v sadzbe 10,30 % ročne a z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok v sadzbe 11,35 % ročne. Preto nárok žalobcu bol nepreskúmateľný, pričom bolo jeho povinnosťou jednoznačne definovať predmet konania a zrozumiteľne a určito vymedziť, čoho konkrétne sa domáha.

V tejto súvislosti súd podporne poukázal aj na to, že podľa jeho názoru, všetky splátky splatné do 20.01.2012 vrátane úrokov z omeškania k nim prislúchajúcim, boli ku dňu podania žaloby na súde premlčané, pričom na premlčanie prihliada súd postupom podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ex offio. Na otázku premlčania pritom aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a teda mal za to, že premlčacia doba je trojročná.

Vo vzťahu k právnej argumentácii žalobcu podloženou publikovaným názorom v časopise Súkromné právo č. 1/2015 a k názoru, že z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách možno vyvodit' sankcie len v dôsledku porušenia bankového tajomstva súd uviedol, že s týmito tvrdeniami sa nestotožnil. Rovnako tak ani s právnym argumentom, v zmysle ktorého nie je súd v konaní oprávnený posudzovať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, nakoľko postúpenie oznámil žalovaný postupca s poukazom na to, že rozhodnutiami, na ktoré žalobca poukázal, súd nie je v tejto veci viazaný. Podľa jeho názoru postupca, ktorý v súdnom konaní uplatňuje postúpenú pohľadávkou je povinný tvrdiť a preukázať podmienky svojej aktívnej legitimácie, a teda aj podmienky platného postúpenia pohľadávok.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa zásady úspechu v konaní. Súd žalobu zamietol, preto nárok na náhradu trov konania svedčil žalovaným. Nakoľko však žalovaným v súvislosti s týmto konaním trovy konania, ktorých náhradu by im súd mohol priznať, nevznikli, súd rozhodol tak, že im náhradu trov konania nepriznal. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že podaním zo dňa 30.12.2016 zoberal v zmysle § 145 ods. 2 C. s. p. žalobcu v časti o zaplatenie 1.500 eur s prísl. späť. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol súd samostatným uznesením zo dňa 27.01.2017 a žalobu v časti prevyšujúcej nárok na zaplatenie sumy 1.454,53 eur s prísl. zastavil. Podľa žalobcu v zmysle ust. § 145 ods. 2 C. s. p. nemal súd o čiastočnom späťvzati žaloby rozhodnúť samostatným uznesením, ale konanie mal zastaviť jedným výrokom rozsudku, ktorý rozhodoval vo veci samej. Na základe uvedeného odvolaním napadol výrok o

zamietnutí žaloby v časti, v ktorej súd žalobu zamietol t.j. o zaplatenie 1.454,53 eur s prísl., nakoľko v ostatnej časti bolo konanie zastavené.

V ďalšej časti odvolania žalobca mal za to, že záver súdu o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V rámci aktívnej legitímácie žalobcu uvádzal nasledovné: a/ „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ - v súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní poukázal na skutočnosť, že predložil relevantné oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podacími hárkami preukazujúcimi odoslanie týchto oznámení, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd mal povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky ani jej prípadnej neexistencie. Poukazujúc na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/210/01 zo dňa 11.06.2003 a rozhodnutí krajských súdov súd podľa žalobcu pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúmal platnosť zmluvy o postúpení. b/ „Postúpenie nesplatenj časti peňažného záväzku“ - ak by aj pripustil, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak mal za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (resp. ako je uvedené v dôvodovej správe k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách „pohľadávka zodpovedajúca splácanému dlhu“) predstavuje len splatné splátky úveru a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácaniu dlhu žalovaných zo zmluvy o úvere. Podľa žalobcu dlh žalovaného vznikol už splnením záväzku jeho právneho predchodcu, t.j. dlh žalovaných 1/ a 2/ vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v ich prospech. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. Považoval za absurdné, ak súd pod pojmom „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“, resp. „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku zo zmluvy o úvere“ rozumie v prípade vrácania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu zo zmluvy o úvere podľa jeho názoru predstavuje zostatok dlhu žalovaných 1/, 2/, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov ich v prospech, t.j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené bol žalobca názoru, že splatnosť bankovej pohľadávky nie je podmienkou jej platobného postúpenia na inú osobu. c/ „Platnosť postúpenia pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách“ - zastával názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s jeho aktívnou legitímáciou ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách (konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 zákona o bankách). Nemôže teda byť s tým spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Odhliadnuc od uvedeného žalobca upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní 1/ a 2/ ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1178 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných 1/ a 2/ so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovaných 1/ a 2/ trvalo nepochybne viac ako rok bol názoru, že právny predchodca žalobca by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným 1/ a 2/ nezasielal. d/ „Súhlas žalovaných s postúpením pohľadávok“ - v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo preniesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne z predchádzajúcim písomným súhlasom banky“. Nakoľko ust. § 89 ods. 1 zákona o

bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.6 Všeobecných obchodných podmienok. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal aj na rozhodnutia krajských súdov. Na základe uvedeného mal za to, že záver súdu o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. e/ „Nepreskúmateľnosť nároku“ - nestotožnil sa s právnym názorom súdu o tom, že uplatnený nárok je nepreskúmateľný z dôvodu rozporu ohľadom výšky splátok a zmluvného úroku v zmluve o splátkovom úvere č. 0351997420 a prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok. Rozpor medzi dohodnutou výškou splátky a dojednaným úrokom v zmluve a prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavuje chybu v písaní, ktorá však v žiadnom prípade nemôže spôsobiť nepreskúmateľnosť uplatneného nároku žalobcu.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie jeho žalobe, resp. ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní 1/ - 3/ sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci.

6. Žalobca v odvolaní prvom rade namietal postup súdu, ktorý nemal o čiastočnom späťvzati žaloby rozhodnúť samostatnými uznesením, ale v zmysle ust. § 145 ods. 2 C. s. p. konanie mal zastaviť jedným výrokom rozsudku, ktorým rozhodoval vo veci samej.

Odvolací súd mal z obsahu spisu a to zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.01.2017 zistené, že súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým zastavil konanie v časti prevyšujúcej nárok na zaplatenie sumy 1.454,53 eur s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.03.2011 do 25.02.2013 vo výške 140,63 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.954,53 eur, od 26.02.2013 do 20.12.2016 a zo sumy 1.454,53 eur od 21.12.2016 do zaplatenia. Následne po vyhlásení uznesením dokazovanie za skončené rozhodol rozsudkom tak, že žalobu zamietol.

Podľa ust. § 145 ods. 2 C. s. p., ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie aj podľa odvolacieho súdu postup súdu prvej inštancie nebol správny. Mal totiž v rámci rozhodnutia vo veci samej rozhodnúť o čiastočnom späťvzati žaloby pokiaľ ide o sumu 1.500 eur s prísl. a rozhodnúť rozsudkom o zvyšnej časti a to ohľadom sumy 1.454,53 eur s prísl. Nesprávne vychádzal zrejme z úpravy O. s. p. účinnej do 30.06.2016. Napriek tomu však táto vada nemá podľa odvolacieho súdu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a preto na ňu neprihliadol.

7. Žalobca v odvolaní ďalej napadol rozhodnutie súdu z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že je aktívne legitimovaný na uplatňovanie tohto nároku.

8. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že v preskúmvanej veci si žalobca ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava) proti žalovaným 1/, 2/, 3/ uplatňoval peňažný nárok z titulu zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 17.09.2014 č. 0351997420 uzavretej medzi jeho pôvodným veriteľom - Slovenská sporiteľňa, a.s., a žalovanými 1/, 2/ ako dlžníkmi. Žalovaný 3/ prevzal na seba ručiteľský záväzok na základe dohody o ručení z 17.09.2004. Na základe uvedenej zmluvy bol žalovaným 1/, 2/ poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk (4.979,087 eur) s úrokovou sadzbou v deň podania zmluvy vo výške 10,30 % p.a., ktorý úver sa žalovaní 1/ a 2/ zaviazali splácať v splátkach vo výške 2.070,- Sk (68,71 eur) mesačne so splatnosťou prvej splátky 20.10.2004 mesačne k 20. dňu v mesiaci a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.09.2014. Z obsahu spisu vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila pohľadávku žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012.

Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 06.02.2013. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti tohto úveru.

9. Aj podľa odvolacieho súdu bolo potrebné, aby žalobca v prvom rade preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa.

10. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010).

11. Žalobca v súvislosti s aktívnu legitímáciu v odvolaní v prvom rade poukazoval na relevantné oznámenia pôvodného veriteľa spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podacími hárkami preukazujúcimi odoslanie týchto oznámení žalovaným a ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003. Podľa odvolacieho súdu ide o odlišnú vec a toto rozhodnutie nie je v danej veci aplikovateľné. Rovnako pokiaľ odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských súdov, tieto nie sú pre odvolací súd záväzné.

12. Podľa odvolacieho súdu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok skúmal s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti žalobca v odvolaní namietal, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnu legitímáciu žalobcu ako postupníka pohľadávky.

13. Podľa ust. § 1 zákona o bankách, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

14. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení k 13.12.2012 (ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“) aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle zásady prednosti špeciálneho predpisu pred predpisom všeobecným je prednostne aplikovateľné na právny vzťah týkajúci sa bankovej pohľadávky. Jeho účelom je upraviť špeciálny režim pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenie a povinnosti vyplývajúce zo zákona o bankách. Takýmto špecifikom je aj úprava bankového tajomstva, na úpravu ktorého citované ustanovenie nepochybne nadväzuje. práve bankové tajomstvo je dôvodom osobitného režimu pri postupovaní pohľadávok banky. Z citovaného ustanovenia nepochybne

vyplýva, že spôsobilým predmetného postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

16. Aj podľa odvolacieho súdu z obsahu spisu bola preukázaná existencia písomných výziev adresovaných zo strany pôvodného veriteľa (zo dňa 19.10.2005, 25.11.2008) klientom - žalovaným avšak po ich realizácii boli týmito splátky uhrádzané. Iné výzvy pred postúpením dňa 13.12.2012 napriek tomu, že s ďalšími splátkami boli žalovaní v omeškaní, neboli preukázané. Aj podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splácaním dlhu dlhšie ako rok, nezbavila banku povinnosti pred postúpením pohľadávky doručiť priamym dlžníkom, ktorí majú v spore postavenie žalovaných 1/ a 2/ výzvu na plnenie pohľadávky, ktorú mala banka v úmysle postúpiť a následne preveriť skutočnosť, či sú dlžníci so splácaním svojho splatného dlhu v omeškaní dlhšie ako 90 dní odo dňa, odkedy im bola predmetná výzva na úhradu dlhu v nej uvedeného doručená. Možno preto konštatovať, že nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky. Celá postúpená pohľadávka nebola v čase jej postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Ak pohľadávka nie je postupiteľná, potom jej postúpenie je svojím obsahom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

17. Pokiaľ žalobca namietal oprávnenie súdu skúmať platnosť postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s., Bratislava na žalobcu, odvolací súd uvádza, že ak nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), nie je pohľadávka banky postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné) a jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex offico. Okresný súd preto správne skúmal, či pre postúpenie pohľadávky banky, zvlášť ak ide o pohľadávku voči spotrebiteľovi, boli splnené podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Odvolací súd tiež uvádza, že právny predchodca žalobcu je bankovým subjektom pôsobiacim na finančnom trhu poskytovaní úverov vrátane spotrebiteľských úverov, pričom žalobca nemá status bankového subjektu. Z č.l. 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že právny predchodca žalobcu je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, vypovedať zmluvu o úvere, alebo od nej odstúpiť. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu predčasne ukončil alebo iným spôsobom zosplatnil poskytnutý úver do momentu postúpenia predmetnej pohľadávky žalobcovi. Právny predchodca žalobcu tak postúpil predmetnú pohľadávku bez toho, aby poskytnutý úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, alebo aby bol predmetný úverový vzťah akýmkoľvek spôsobom ukončený (výpoveďou alebo odstúpením).

19. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nespĺčanému dlhu. Z povahy samotnej veci, ako aj zo zmyslu a účelu „zákona o bankách“ je a priori vylúčené, aby subjekt, ktorý nie je držiteľom bankového povolenia, vykonával činnosti, ktoré sú vyhradené výlučne bankám. Postúpenie „živého“ predčasne nezosplateného úveru priamo vylučuje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré umožňuje iba postúpenie úverovej pohľadávky, ktorá sa už stala splatnou. Uvedené ustanovenia by mali banku motivovať k tomu, aby podnikala určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nespĺcaní úveru dlžníkom a nemala by tak počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania resp. iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku konania s odbornou starostlivosťou ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane výroku týkajúceho sa trov konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania boli žalovaní 1/, 2/, 3/ a to v celom rozsahu, preto im súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške

náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).